

Sygn. akt IIIU 843/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy	w O.	Wydział III
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych		

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Monika Obrębska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013r. w O.

sprawy z odwołania A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 27 września 2012r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

/-/Na oryginale właściwy podpis

Na skutek apelacji A. G. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 08.01.2014r., sygn. akt III AUa 735/13

oddala apelację.

/-/Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27.09.2012r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W wymaganym przez art. 477⁹ § 1 k.p.c. terminie A. G. wniosła odwołanie od powyższej decyzji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że odwołująca nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. nie jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.10.2011r. A. G. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 10.11.2011r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. A. G. zgłosiła sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 02.12.2011r. orzekła, że ubezpieczona jest zdolna do pracy. Wobec powyższego w dniu 23.12.2011r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą A. G. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Od powyższej decyzji A. G. złożyła odwołanie do Sądu. Sąd Okręgowy w Ostrołęce postanowieniem z dnia 06.07.2012r. uchylił zaskarżoną decyzję, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie. W celu ponownego ustalenia niezdolności do pracy A. G. została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 31.08.2012r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. A. G. zgłosiła sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 21.09.2012r. orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Wobec powyższego w dniu 27.09.2012r. organ rentowy wydał ponownie decyzję odmawiającą A. G. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie wniesione przez A. G. od decyzji z dnia 27.09.2012r. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity z 2009r., Dz. U. nr 153 poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów, skuteczność odwołania A. G. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy i daty jej powstania we wskazanych w ustawie okresach.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii, neurologii i chorób wewnętrznych – gastroenterologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej. Po przeprowadzeniu wywiadu z odwołującą, jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u A. G. zaburzenia somatyzacyjne, zaburzenia adaptacyjne w wywiadzie, naczyniopochodne zawroty głowy, przewlekłe zapalenie pęcherzyka żółciowego i początkową fazę stłuszczenia wątroby. Biegli na podstawie dostępnej dokumentacji medycznej i po przeprowadzonym badaniu zgodnie stwierdzili, że opiniowana nie jest niezdolna do wykonywania pracy zarobkowej. W uzasadnieniu wskazali, że u opiniowanej nie stwierdza się obecnie endogennych objawów depresyjnych, zaburzeń poznawczych lub objawów psychotycznych. Rozpoznane zaburzenia somatyzacyjne mają charakter nerwicowy. Wymagają podjęcia przez nią psychoterapii, a w razie nasilenia dolegliwości leczenia psychiatrycznego w warunkach ambulatoryjnych. W

opinii biegłych z zakresu neurologii i interny brak jest przeciwwskazań do wykonywania pracy zawodowej ze względu na stan somatyczny odwołującej się.

Zastrzeżenia do wskazanej opinii złożyła odwołująca. Podniosła, że jako osoba z leukemią i orzeczeniem o niepełnosprawności w stopniu lekkim jest dyskryminowana na rynku pracy. Dodała, że jest na utrzymaniu męża, który z powodu zawału serca i trwałych zmian w mózgu pozostaje na rencie.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niej schorzeniami. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną argumentacją i wnioskami, zgodnie z którymi schorzenia odwołującej, ich aktualny stopień i nasilenie nie pozwala na przyjęcie nawet częściowej niezdolności do pracy. Wskazać też należy, że subiektywne przekonanie odwołującej o jej niezdolności do pracy, której dała wyraz w piśmie procesowym, w żaden sposób nie uzasadniały zdaniem Sądu Okręgowego stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez samą odwołującą, w kontekście jej zdolności do pracy, nie zawierająca konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd Okręgowy, potrzeby powołania innego zespołu biegłych, nie widział, tym bardziej, że formalnie z wnioskiem takim nie wystąpiła sama odwołująca.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że A. G. nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nie jest ona niezdolna do pracy. W związku z tym, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 27.09.2012r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.